

Рибарче мило водата гази,
Сребристи капки го милуватъ;
Тя пѣни се, прѣска талази—
Сънливи клони лице му цѣлуватъ. . .

Далечъ е брѣгътъ. Шуми водата,—
Тука хвѣрля се, бѣсно протича;
Нагазва рибарче—но пада въ рѣката,
Надолѣ бързо тя го отвлича. . .

Майка му горкана—сама пакъ остана.

Хр. Боневъ.

Сиромахъ.

Вървѣхъ безгриженъ изъ широкитѣ улици на града. Тамъ на едина жгълт, дѣто се прѣсичатъ двѣ улици, седи изнемощѣлъ старецъ. Протѣга той костелива рѣка за милостиня и жално оплаква своята зла участь.

Приближихъ се до него и веднага дигна очи къмъ мене и започна своята тиха и жална молба: — „Дайте за Бога, помогнете на нещастния слѣпецъ“

Спрѣхъ се за малко дордѣ отворя кесията и да му хвѣрля една монета. Но азъ забравихъ за кесията, защото очитѣ ми и душата ми бѣха погълнати отъ вѣнкашния изгледъ на просека. Очи изпити и червени, посинѣли устни, изпокжсани дрипи,—всичко това му придаваше такъвъ грозенъ изгледъ, че всѣки би си помислилъ, какво той не е човѣкъ а най-нещастното животно на земята.

Слѣдъ малко се опомнихъ и почнахъ да тър